

VAN HITMILJONAIR TOT SCHULDSANERING

Lees ook van Arcade:

Herman Brood – Wild Romance: De muzikale rechterhand

van Herman Brood blikt terug, Dany Lademacher

Life on Tour met David Bowie, Sean Mayes

George Michael: Zijn leven 1963-2016 , Emily Herbert

Let's Go Crazy: Prince en het ontstaan van Purple Rain,

Alan Light

Eddy Ouwens

Van
hitmiljonair tot
schuldsanering

ARCADE

© Eddy Ouwers, 2017

© Arcade, Amsterdam 2017

Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht

De uitgeverij heeft haar uiterste best gedaan alle rechthebbenden van beeldmateriaal op te sporen.

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3441 9

ISBN 978 90 488 3442 6 (e-book)

NUR 661

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Arcade is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Voorwoord	9
Proloog	11
1 Arie, is die hoer thuis?	15
2 Ik weet ook niet waarom ik in de gevangenis zit	21
3 Dat is Arie zijn schuld	33
4 Eddy Nelson slaat weer toe	43
5 Zoenen met wat tong erbij	53
6 Die Schau muss Spitze sein	59
7 Niet de ideale schoonzoon	67
8 Yab Yum? Lijkt me best leuk	75
9 Jij kan van een drol nog een taartje maken	93
10 In onze smoking het zwembad in	101
11 Elvis en Danny	113
12 Willy Alberti, bedankt	133
13 Koos, ik vind je een lul	141
14 Bart is vermoord!	153
15 Niks ja, maar. Vertrouw op mij	167
16 Spelen moet ik, spelen!	185
17 Jullie zijn verliefd, hoor!	201
18 Heb je het geld bij je?	207

19	God, geef me de rust	215
20	U had beter moeten opletten	231
21	De creatieve klootzak	237

Voorwoord

Bijna drie jaar geleden gunde Eddy mij een onthutsende blik in zijn turbulente leven. Wij hadden afgesproken in een restaurant in Laren (NH), de zoveelste ontmoeting in meer dan vijftig jaar, want Eddy en ik zijn al een leven lang met elkaar bevriend. Ik dacht hem te kennen met al zijn verdrietjes, zijn mislukkingen en zijn tegenslagen, maar ook vanwege zijn niet-aflatende doorzettingsvermogen, zijn durf en zijn bijzondere talenten, zijn tomeloze nationale en internationale successen, de vele hits die hij schreef én produceerde en het feit dat hij tot drie keer toe en met verschillende artiesten, het Eurovisie Songfestival won.

Nadat Eddy en ik onze biefstuk verorberd hadden, overhandigde hij mij een stapel papier. 'Lees maar,' zei hij. 'Ik ben bezig een boek te schrijven over mijn leven. Schrik niet. Want hierin ga ik alles vertellen en ik laat niets onvermeld. Ik geef je vast een indruk van hoe het gaat worden en ik hoor straks wel wat je ervan vindt.' Eddy pakte zijn pakje sigaretten en wandelde naar buiten en ik worstelde mij, met stijgende verbazing en ontroering, door een tiental A4'tjes heen.

Het boek is nu klaar en geeft mij, onverwacht, een andere kijk op Eddy Ouwers. Eddy laat inderdaad niets onvermeld en geeft zich in dit boek helemaal bloot. Het had naar mijn idee wat subtieler gekund. Maar hij wilde niet luisteren en schetst de lezer in een paar honderd pagina's een aangrijpend en soms ook ontluisterend beeld over zijn bestaan. Eddy vertelt grenzeloos openhartig over zijn dramatische jeugd, zijn gokverslaving, zijn opzienbarende belevenissen in de artiestenwereld alsook zijn seksuele uitpattingen. Maar voor mij blijft hij een man met een gouden hart, ook al weet ik nu dingen van hem die ik liever niet had geweten.

Dick Kooiman, ex-hoofdredacteur *Popfoto* en *Muziek Express*

Proloog

Ik ga dood. Ik weet het zeker. Ik ga mijn dochters nooit meer in mijn armen vasthouden. Ik kan nooit meer liedjes schrijven. Al die ideeën in mijn hoofd, voor composities, voor shows, voor marketingacties, ze gaan met me mee het graf in.

Vier aders die naar mijn hart leiden, zijn dichtgeslibd. Toen de pijn op mijn borst zo hevig was dat ik af en toe in een zakdoek moest bijten om het niet uit te gillen, vroeg ik bezorgd aan mijn cardioloog: 'Ik hoef toch niet gedotterd te worden?' Want dat leek me verschrikkelijk. 'Nou, meneer Ouwens,' zei mijn arts, 'ik zou God op mijn knieën danken als we het met dotteren konden verhelpen. Dat u nog leeft, is een wonder. U bent veel te lang doorgegaan.'

Ik kan nooit meer gokken. De oplichters die me kapot hebben gemaakt, kunnen me nooit meer lastigvallen. Vrienden. Ik heb ze nog. Een paar. Ze zullen naast mijn graf staan en zeggen: 'Eddy, die heeft tenminste geleefd.'

Kop op nou, Eddy. Doorgaan. Laat je niet kisten. Laat ze wat zien. Die instelling heeft me mijn hele leven lang overeind gehouden. Alle tegenslag, alle tegenwerking, mijn bizarre

jeugd, mijn scheiding, de faillissementen, de ziekenhuisopnames, niets kon me tegenhouden. Ik stond op, en ging door. Op zoek naar nieuwe uitdagingen, op zoek naar nieuw geluk, naar nieuwe warmte.

Maar nu, nu lig ik hier in het Academisch Medisch Centrum in Amsterdam. Morgen ga ik onder het mes. Het is nacht. Als ik mijn ogen dichtdoe zie ik flarden uit mijn leven.

Ik denk aan mijn vader. Die was net vijftig toen hij aan kanker overleed. Ik zat aan zijn sterfbed en had honderden vragen, maar stelde er geen een. Ik was bij mijn moeder toen ze haar laatste adem uitblies. Ik was altijd haar lievelingetje, maar wat heeft ze het zichzelf en mij moeilijk gemaakt. Al die mannen, al die verhuizingen.

Ik denk aan The Eddysons, de eerste band waarmee ik succes had. Waardoor de meisjes me ineens zagen staan. Waarmee ik een haast onverzadigbare honger naar vrouwen veroveren kreeg. Ik denk aan de bands en artiesten waarvoor ik liedjes schreef en produceerde, van Teach-In tot Petula Clark. Van Ria Valk tot Brotherhood of Man. Aan al die keren dat ik op het Eurovisie Songfestival was. Aan de wervelwind waarin ik terecht kwam toen 'I Remember Elvis Presley' een hit werd, en ik als Danny Mirror vrijwel overal in de top 10 van de hitparades stond.

Vier dochters heb ik. Bij drie verschillende moeders. Ik hou zielsveel van mijn kinderen. Ik heb geprobeerd om een goede vader voor ze te zijn, ik wilde ze een betere jeugd geven

dan ik zelf heb gehad. Ja, ik was vaak afwezig, ik heb veel en hard gewerkt. Maar ik heb ze alles gegeven wat hun hartjes begeerden. Aandacht en liefde. Ik was een vader die ook een vriendje kon zijn.

Ik heb in enorme villa's gewoond, maar ook in auto's geslapen omdat we geen dak boven ons hoofd hadden. Mijn eerste vrouw, Norma, ze heeft me leren kennen toen ik net een beetje succes begon te krijgen. We hebben lief en leed gedeeld, ik hield zo van die vrouw. Maar ik heb haar bedrogen. Ik zou sorry tegen haar moeten zeggen.

Ik weet niet met hoeveel vrouwen ik het bed heb gedeeld, als we het bed al haalden. Het waren er heel, heel veel. Ik ben, net als mijn moeder, altijd op zoek geweest naar liefde, naar warmte, naar geborgenheid. En als ik dacht dat ik die gevonden had, was ze weer weg.

Miljoenen stonden er op mijn bankrekening, al keek ik nooit op de afschriften. Het interesseerde me niet. Mijn werk, bezig zijn met muziek, daar leefde ik voor. En dat geld was ook een paar keer in één klap weg. Altijd wist ik: is niet erg. Ik verzin wel weer iets. Het komt wel goed. Ik denk dat ik minstens een miljoen euro heb vergokt, in de afgelopen decennia. Misschien meer. Het was een ziekte, een verslaving. Het heeft me een maand gekost, toen was ik ervanaf. Maar toen kreeg ik niet genoeg tijd om mijn leven weer op de rails te krijgen. Van hitmiljonair tot schuldsanering, dat is de heel korte samenvatting.

Hier, in dit ziekenhuisbed, voel ik vooral pijn. Ik heb vaak hard moeten huilen. Daar schaam ik me niet voor, ik ben een gevoelig mens. Ik trek me het leed van anderen net zo hard aan. Ik ben een gever, anderen moeten het ook fijn hebben. Maar dank je wel zeggen was voor velen nog teveel.

Als ik om me heen kijk zie ik slangetjes en snoertjes die van mijn lichaam naar apparaten lopen. Als ze er allemaal uit trek, hoe ver zou ik dan komen? Morgen kan het voorbij zijn. Ik moet aan iemand mijn verhaal kwijt. Aan de geest die ik voelde toen ik 'I Remember Elvis Presley' opnam. Aan de nachtzuster. Het maakt me niet uit.

Ik ben Eddy Ouwens. Dit is mijn leven.

Arie, is die hoer thuis?

Als het onweer dichterbij komt, voel ik me weer vijf jaar oud. Het is 1951, het is zomer. Ik ben alleen. Ik speel buiten, voor ons huis aan de Narcissenstraat in Rotterdam-Zuid. Ik draag een vuile korte broek en een vaal hemd. We wonen hier nog maar net, we – mijn vader, moeder, broer Rinus en zus Willemijntje – zijn van een krappe woning op het Noordereiland naar deze ruimere portiekwoning getrokken.

Achter in de straat hoor ik een geluid. Het komt steeds dichterbij. Ik krijg een gek gevoel in mijn buik. Eerst hoor ik het geratel, dat steeds harder wordt en op de rollende donder lijkt. Ik word steeds banger van het geluid. Dit kan niet goed zijn.

Het donderende geluid komt van een handkar die over de kinderkopjes van de Narcissenstraat wordt voortgeduwd door twee mannen. Ik kijk naar ons huis. Mijn vader, een bouwvakker, is er niet. Hij heeft het druk, kort na de oorlog is er genoeg te doen in Rotterdam. Waar mijn moeder is, weet ik niet. Mijn broertje van twee jaar en mijn zusje van negen maanden oud, waren die nu met haar mee gegaan? Of zijn ze nog binnen?

Als de houten kar voor ons huis stopt, kijken de mannen eerst naar het huis, en dan naar mij. Een van de mannen schreeuwt met schorre stem: 'Hé Arie, is die hoer thuis?'

Ik weet niet wat ik moet antwoorden. Ik heb geen idee wie ze bedoelen, of wat een hoer is. De mannen gaan naar binnen, laden huisraad uit onze benedenwoning op de kar en zetten mij ertussen. Zo gaan we in een kleine optocht naar het huis van opa en oma Ouwens, aan de Lepelaarsingel bij de Katendrechtse Lagendijk in Rotterdam Charlois.

Niemand legt het me uit, maar voortaan woon ik hier. In een piepklein huisje met lage plafonds, met enkel een woonkamer en een bedstee met luikjes, een keuken en een zoldertje. Twee tantes, zussen van mijn vader, wonen vlakbij. Die tantes, en mijn opa en oma, overladen met me aandacht. Ik ben het lievelingetje, al geef ik daar weinig aanleiding toe. Als ze me toen op ADHD hadden getest, waren alle alarmbellen gaan rinkelen.

Niemand vertelt me waarom ik ben opgehaald. Pas veel later hoor ik dat de familie heeft ingegrepen omdat de kinderen werden verwaarloosd. Mijn zusje werd zwaar ondervoed met een suikerspeen in haar mond aangetroffen op een vies matrasje. Mijn broertje lag met zijn beentje vastgebonden aan een tafelpoot. Mijn ome Jan schijnt nog te hebben gevochten met mijn vader uit woede over de toestand waarin de kinderen werden aangetroffen.

Mijn broertje en zusje wonen ergens anders, hoor ik pas vele jaren later. Rinus gaat wonen bij de kinderloze broer van mijn vader en zijn vrouw, aan de andere kant van de singel.

Willemijntje, die door iedereen Willy wordt genoemd, groeit op bij de zus van mijn vader, in de wijk Wielewaal. Ik mis ze niet, op feestjes denken we dat we neefjes en nichtjes zijn. Rinus junior en Willy noemen onze vader 'ome Rinus'. Als hij er al is; hij zit vaker in de kroeg dan dat hij thuis is, in het huisje van opa en oma.

Soms, als er visite is, slaap ik niet in de bedstee, maar op zolder. Op een nacht word ik daar gillend wakker. Er staat een witte verschijning bij mijn bed enge, wilde gebaren te maken! 'Opa, oma! Help me! Help! Een spook!' Maar het is mijn vader, die weer eens een slok te veel opheeft en met een wit laken over zich heen er plezier in heeft om mij bang te maken. Dat lukt, want ik word hysterisch en gil het uit, tot mijn tantes op het toneel verschijnen en me troosten. Mijn vader verdwijnt schouderophalend in het donker, een kegel van drank walmt met hem mee.

Mijn held is Pietje Bell. Ik verslind zijn boeken en speel zijn kwajongensstreken met verve na. Of ik verzin zelf nieuwe; ik zit doodleuk met een lange stok op de stoep te wachten tot er fietsers langskomen en duw die stok dan voor de grap tussen hun spaken, waardoor die fietsers over de kop gaan. Steeds weer politie aan de deur. Of Pietje Bell-Ouwens hier woont, dat kereltje dat vast gaat opgroeien voor galg en rad.

Ik ga naar school om de hoek van het huisje waar we wonen. Op een dag, in de middagpauze, hoor ik iemand mijn naam

roepen: 'Arie! Kom 's bij me!' Het is een mooie blonde vrouw met voor die tijd nogal uitdagende kleding, kort en strak. Ze wenkt me en vraagt of ik nog weet wie ze is. Ik heb mijn vermoedens. 'Ik ben je moeder,' zegt ze dan. Ze aait me, kust me en heeft tranen in haar ogen.

Ik kan me die middag op school maar moeilijk concentreren, ik ben vol van de ontmoeting en 's avonds aan tafel vertel ik het meteen. Mijn vader kijkt me woest aan. Dan ontploft hij: 'Weet je wat jij moet doen? Als zij daar morgen tussen de middag weer staat, dan moet je haar stenigen, hoor je me! Gooi stenen naar dat rotwijf!' 's Avonds in mijn bedsteetje druk ik mijn hoofd in mijn kussen en probeer ik krampachtig niet te huilen. Het lukt niet.

Mijn moeder blijft me opzoeken, en zij praat ook niet aardig over mijn vader. Ik word heen en weer geslingerd, waarom mag ik niet van mijn vader en moeder houden? Waarom zijn ze uit elkaar gegaan? Niemand die het me uitlegt. Mijn opa en oma niet, mijn tantes niet, mijn ouders niet. Ik heb het gevoel dat de buurt meer weet, maar burens, familieleden, iedereen zwijgt.

Als mijn moeder de Kinderbescherming inschakelt, wint ze de strijd om mij. Ik ga bij haar wonen in de Cronjéstraat, in de Afrikaanderwijk. Daar woont ze samen met Koos van Vliet, met wie ze inmiddels ook is getrouwd. Het huis is schoon, mijn moeder kleedt zich mooi, ze is vastbesloten om van dit huwelijk wel een succes te maken. Ze was achttien jaar toen

ze met mijn vader trouwde. Nu is ze ouder, wijzer. Van Vliet is een geschikte kerel, hij is aardig voor me. Nog wel.

Mijn bed staat nu op een entresol boven de woonkamer, maar soms slaap ik ook gewoon in de kamer en dan hoor ik daar prachtige liedjes op de radio, van Bing Crosby, Frank Sinatra, Nat King Cole... Ze betoveren me en ik slaap in met een glimlach rond mijn mond.

'Smile though your heart is aching,

Smile even though it's breaking.'

(Nat King Cole – Smile)

Mijn vader en moeder heb ik nooit samen gezien, deze foto kreeg ik zo'n tien jaar geleden.

Op de trap van onze arbeiderswoning in Rotterdam, piccolo-pakje geleend... de eerste trap naar succes!

Mijn eerste 'artiestenfoto', gemaakt door een pasfotografograaf; 14 jaar oud.

En weer kreeg ik de toen bekende artiesten bij elkaar in het AMVJ-gebouw in Rotterdam, in samenwerking met het *Algemeen Dagblad*. Met onder andere The Jumping Jewels, Joop de Knecht, Conny van den Bos, Johnny Jordaan, rechts ikzelf als presentator.

The Eddysons in telefooncellen van het Beursgebouw op de Coolingsingel, na een interview met Herman Stok.

The Eddysons – nog met de eerste drummer, Pim Rietveld. Door dat roeien van mij gingen ze wel ‘de boot in’.

Lang haar met geslepen zonnebril en de toen oh zo bekende ‘zeepkloppermicrofoon’. Optreden in Hamburg.

Een foto uit de Eddysons-tijd waarin ik voor het eerst wat meer in mezelf ging geloven. En wat een lekkere kuif had ik toen...

Onze enige echte hit
'Ups and Downs': een titel
op m'n leven geschreven,
door Dick Bakker.

'A Face', de opvolger van
'Ups and Downs'. Veel
gedraaid, geen hit.

'Ups and Downs' haalde
ook een hitnotering in
Zweden.

'A Little Miss Under-
stood' was oorspronkelijk
opgenomen door Python
Lee Jackson (later Rod Ste-
wart), deze werd gezongen
door onze drummer Fred.

'Baby You Got To Stay'.
Geen slechte plaat, mooie
barokachtige intro, maar
weer geen hit.

'Watching the City',
een supervrolijke plaat
waarmee we veel tv-shows
deden, maar eh...
weer geen hit!

Onze eerste échte plaat op
het label van dj Cees van
Zijtveld, '(At the) Turn of
the Year'. Hier en daar wat
Beatle-invloeden.

Alle middelbarescholieren
kregen een gratis single
van The Eddysons met een
antirookboodschap. Het
begin van onze landelijke
bekendheid.

En dan sta je daar ineens: tv-presentator van een populair popprogramma van de VARA. Dit is mijn aankondiging van Björn, Benny, Anna en Frieda – ABBA.

M.m.v. het Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid

Het zinderde op de vloer van Popzien toen ze binnenkwamen: ABBA met hun eerste optreden buiten Zweden. 'Ring, Ring' (gespeeld op mijn verzoek) was de doorbraak.

M.m.v. het Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid

En daar zit je dan met je idolen, The Jordanaires van Elvis Presley. Samen een album maken in de Sea-West Studios Hawaïi, een onvergetelijke gebeurtenis. Dichter bij Elvis kon ik niet komen.

Twee maanden woonde en werkte ik op Hawaï – en 24/7 reed ik in deze heerlijke open sportwagen. Een droomtijd!